

ת"פ 65193/01/20 - מדינת ישראל נגד יוסף לוסקי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 65193-01-20 מדינת ישראל נ' לוסקי(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף לוסקי (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן, האוחז שלושה אישומים. לפי האישום הראשון, בתאריך 26.12.2019, בשעה 7:00 ניגש הנאשם אל לוח החשמל של דירת שכנתו והוריד את המפסק הראשי וזאת ללא כל סיבה נראית לעין. בהמשך, משהגיעו שוטרים לבניין וביקשו לעכבו לתחנת המשטרה, סירב הנאשם להתלוות אליהם באומרו "אתם לא שוטרים אמיתיים, תזמינו משטרה למקום" וכן "אני לא הולך לשום מקום כי אתה לא שוטר", כל זאת תוך שהוא משתולל ומאלץ את השוטרים להזעיק ניידות נוספות למקום. בגין אירוע זה הורשע הנאשם בביצוע עבירה של **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן -חוק העונשין).

לפי האישום השני, בתאריך 31.12.2019, סמוך לשעה 5 לפנות בוקר, נכנס הנאשם לרכב בו ישב אדם במושב הנהג וזאת מבלי שקיימת היכרות בין השניים. הנאשם סירב לבקשותיו של נהג הרכב לצאת מרכבו ולכן נאלץ הנהג להתקשר למשטרה. משיצא הנאשם מהרכב, נעמד במעבר חצייה וחסם את מעבר כלי הרכב במקום וזאת כשהוא מחזיק סכין בידו. כאשר הגיעו למקום שוטרים נופף הנאשם לעברם בסכין בכוונה להפחידם. בגין האישום זה הורשע הנאשם בעבירות של **החזקת סכין שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין וכן בעבירה של **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

לפי האישום השלישי, בתאריך 19.1.2020, בשעות הערב, שהה הנאשם בבניין מגוריו (מחוץ לדירתו) והחזיק בסכין קצבים שאורך להבה 20 ס"מ. בשלב זה יצאה שכנה מדירתה (המתלוננת מהאישום הראשון) והנאשם התקרב אליה תוך שהוא מניף את הסכין בכוונה להפחידה או להקניטה. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות של **החזקת סכין שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין וכן בעבירה של **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. יובהר להשלמת התמונה כי הודאת הנאשם באה על רקע הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, אך ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש.

3. ב"כ המאשימה טען כי במעשיו פגע הנאשם בערך המוגן של שלום הציבור וכן בכבודם, שלומם וביטחונם של המתלוננים. נטען כי מעשיו הנאשם הם בדרגת חומרה גבוהה וכי החזקת סכין טומנת בחובה פגיעה ממשית בשלום הציבור ועבירות כלפי שוטרים פוגעות בכבודם של משרתי הציבור וביכולתם למלא תפקידם כהלכה. כן הפנה ב"כ המאשימה לפוטנציאל הנזק הממשי שבמעשיו הנאשם וטען שאך במזל הסתיימו האירועים ללא נפגעים. ביחס למתחם הענישה טען ב"כ המאשימה כי יש לקבוע מתחם שונה לכל אישום וביקש לקבוע מתחם באירוע הראשון הנע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל ואילו ביחס לאישום השני והשלישי, נטען כי המתחם נע בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר ביחס לכל אישום. באשר לעונש בתוך המתחם הפנתה המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם הכולל עבירות רבות אך ציינה כי יש לזקוף לזכותו את הודאתו שחסכה זמן שיפוטי. לאור כך עתרה המאשימה לענישה ברף העליון בכל אחד מהמתחמים שהוצגו וכן לענישה נלוות בדמות מאסר מותנה וקנס.

4. מנגד, טען הסניגור כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל האישומים וזאת לאור סמיכות הזמנים בין העבירות ואופיין. צוין כי העבירות לא כללו תכנון מוקדם וכי מעשיו של הנאשם לא גרמו לנזק. ביחס למתחם טען הסניגור כי הוא נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם, נטען כי מדובר באדם חולה כבן 64 המצוי במעצר כארבעה חודשים, כאשר במהלכם אושפז למספר ימים והוחזק כשהוא כבול למיטה. צוין כי תקופת המעצר הייתה קשה עבור הנאשם, במיוחד לאור תקופת הקורונה. עוד נטען כי הנאשם קיבל אחריות למעשיו, הודה וחסך זמן שיפוטי והוא מצר על מעשיו. צוין עוד שחרף העבר הפלילי המכביד, הרי שהנאשם שהה במאסר לאחרונה לפני כעשרים וחמש שנים. לאור כך ביקש הסניגור להסתפק בעונש מאסר כימי מעצרו של הנאשם ולהימנע מענישה כלכלית לאור מצבו הכלכלי הקשה.

5. הנאשם בדבריו הביע חרטה על מעשיו, ציין כי מאז מאסרו האחרון חלפו 25 שנים והבטיח להימנע מלעבור עבירות.

דין והכרעה

6. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

7. לדעתי, יש לראות את אישומים 1-3 כאירוע אחד וזאת בהתאם למבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014); רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.2015)). מדובר באירועים בעלי אופי דומה אשר בוצעו בסמיכות זמנים, באותה סביבה פיזית וכלפיי אותם מתלוננים וזאת על רקע דומה (יחסי שכנות). ניתן, לדעתי, לראות אירועים אלו גם כחלק מאותה תכנית עבריינית (אף אם היא "סתמית" וללא סיבה נראית לעין). לעומת זאת, האישום השני ייתכן שנובע מהתנהגות עבריינית דומה של הנאשם ואולם בכך תם הדמיון בין המקרים ואילו השוני שבין המקרים - מבחינת זהות אחד המתלוננים (הנהג - והגם שלא יוחד סעיף אישום נפרד להתנהגות כלפיו) ומאפייניו של האירוע - מוביל למסקנה לפיה

יש לראות בו אירוע נפרד. עם זאת, אומר כבר עתה כי יוטל על הנאשם עונש אחד, שכן ענישה נפרדת נראית בעיני מלאכותית ומחמירה יתר על המידה בנסיבות העניין.

8. **הערכים המוגנים בבסיס עבירת החזקת הסכין:** עצם ההצטיידות בסכין שלא למטרה כשרה יוצרת סיכון ממשי לפגיעה בערך המוגן של שמירה על שלום הגוף ובטחון הציבור. מטעם זה ראה המחוקק להגביל לא רק את השימוש בכלי נשק זה, אלא אף את עצם החזקתו והכל באם אין הסכין מוחזקת למטרה כשרה. ברע"פ 7484/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.12.2009) צוין:

"...פגיעה בערך המוגן הטמון בעבירה בדבר החזקת סכין, עשויה להתרחש לא רק כאשר נעשה בסכין שימוש פסול, אלא גם מעצם החזקתה בכל מקום שאינו ביתו או חצריו של אדם. האיסור הפלילי על החזקת סכין (והוא הדין לגבי אגרופן הנזכר אף בסעיף 186(א)) ברשות הרבים, נועד להתמודד כאמור עם תופעת ריבוי הסכנים ולהקטין את הסיכוי לשליפתה של הסכין מכיסיו של בעליה לצורך שימוש פסול ופוגעני בה. גם אם החזקת הסכין כשלעצמה אין בה כדי ליצור פוטנציאל לתגרה אלימה, משעה שפוטנציאל שכזה התעורר, נוכחותה של הסכין בזירת האירוע עשויה לתרום להתלקחות הרוחות ולהשתלבות מצד האוחז בסכין. אכן, החזקת הסכין במקום בו קיים פוטנציאל לאלימות מעצימה את ההסתברות להתפרצות האלימות".

הערכים המוגנים בבסיס עבירת האיומים הם שמירה על שלוות נפשו של האדם ועל האוטונומיה שלו לנהוג כרצונו. **הערכים המוגנים בבסיס עבירת ההפרעה לשוטרי** הם קיומם של סדרי חברה ומשטר תקינים, תוך שמירה על תפקודם של העוסקים במלאכת אכיפת החוק, כחלק מההגנה על עקרון שלטון החוק. הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו פוגעת, בראש ובראשונה, ביכולתו של השוטרי לבצע את תפקידו ולשמור על הסדר הציבורי (ראו ע"פ 9878/09 **מדינת ישראל נ' רמי מוסא** (20.9.2010)):

"הדעת אינה סובלת מעשי תקיפה על נציגי החוק אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור. יש להוקיע מעשים בהם אדם עושה דין לעצמו ומפריע לעובדי ציבור במילוי תפקידם בכלל ולשוטרי משטרת ישראל בפרט. מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. ... שומה על רשויות אכיפת החוק לספק הגנה אפקטיבית לשוטרי משטרת ישראל לאור הצורך החברתי, כי הם יבצעו את תפקידם ללא כל מורא".

9. **נסיבות ביצוע העבירה מושא האישום הראשון:** הנאשם נהג בבריונות כאשר הוריד את מפסק החשמל בדירת שכנתו והתנהגותו הסלימה עם בוא השוטרים. עם זאת, באירוע לא נחבל אדם ולא נגרם נזק מוחשי. סיבת האירוע לא הובהרה בכתב האישום והיא הוגדרה כבלתי נראית לעין.

נסיבות ביצוע העבירה מושא האישום השני: הנאשם החליט, גם כאן ללא סיבה נראית לעין, להיכנס לרכבו של אדם זר וסירב לצאת ממנו. מדובר בהתנהגות כוחנית, מפחידה וביזארית אשר לא זכתה כאמור לאישום נפרד ומשכך, היא לא תובא בחשבון בעת קביעת העונש. התנהגותו בהמשך לוותה בפוטנציאל סיכון ממשי, שכן הנאשם החזיק סכין אימתנית ונהג בבריונות חסרת עכבות במקום ציבורי לעיני עוברים ושבים. כאמור, הסיבה לביצוע העבירות

נסיבות ביצוע העבירה נשוא האישום השלישי: גם אירוע זה סיבתו נותרה בלתי ברורה. הנאשם עשה שימוש בסכין אימתנית ופוטנציאל הנזק במעשיו ממשי, וברי בעיני כי המתלוננת חוותה אירוע מפחיד מאוד מבחינתה.

10. **מדיניות הענישה הנוהגת:** מטבע הדברים קשה למצוא מקרים המכילים את שלל העבירות שבביצע הנאשם בנסיבות דומות ואין מנוס מפוא מלברר את מדיניות הענישה על ידי בחינת מקרים בעלי מרכיבים חלקיים דומים למכלול שבפנינו. כך, ביחס לעבירה של החזקת סכין צוין כי:

"לא נלאה, בהמשך לפסקי דין רבים שיצאו מתחת ידו של בית משפט זה, כולל בימים אלה ממש, להצהיר בקול רם וצלול על הצורך במאבק שיפוטי ב"תת תרבות הסכין", וזאת בכל גילוייה - בין ה"קלים" כהחזקת סכין, ובין הקשים במיוחד, דקירות שסופן אף מוות רחמנא ליצלן" (ע"פ 7924/05 אבו דעוף נ' מדינת ישראל (11.1.2007)).

וביחס לעבירות כלפי שוטרים צוין כי:

"בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם" (רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (13.8.2008))

"שומה על בית המשפט להטיל עונש מרתיע. אל לנו להשלים עם מצב בו האזרח ברחוב יקבע את סוג השיח המתנהל בינו לבין איש המשטרה. כב' השופט ס' ג'ובראן התייחס לאחרונה לתופעת האלימות נגד שוטרים, לאמור: "יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית...הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (8.3.1988) (ע"פ 333/10 סרנקו נ' מדינת ישראל (28.10.2010))

11. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים שנסיבותיהם דומות לענייננו, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

א. רע"פ 5127/09 יפקח נ' מדינת ישראל (19.6.2009), בו נדחה ערעור נאשם אשר הורשע בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בין הנאשם לבין אחר התגלע ויכוח, כאשר באותה שעה החזיק הנאשם סכין שאורך להבה כ-23 ס"מ. הנאשם נדון ל-5 חודשי מאסר בפועל.

עמוד 4

ב. ע"פ 28726-12-14 (חי') **לוקובסקי נגד מדינת ישראל** (19.2.2015), בו נדחה ערעור נאשם על עונש מאסר בן 60 ימים בגין עבירות של איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. באותו מקרה איום הנאשם על שוטר ולאחר שהאחרון הודיע לו כי הוא מעוכב, הפריע לשוטר תוך שנצמד אליו והתנגד לכבילתו. בהמשך, במהלך הנסיעה בניידת, איום על שוטר אחר.

ג. רע"פ 8062/13 **ברזק נ' מדינת ישראל** (10.4.2014), בו הורשע הנאשם בעבירות של איומים והעלבת עובד ציבור כלפי שוטר ונידון לשלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, נדחו;

ד. רע"פ 9057/12 **מצרי נ' מדינת ישראל** (4.3.2013), בו הורשע הנאשם בעבירת איומים כלפי שוטר ונידון לארבעה חודשי מאסר בפועל. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, נדחו;

ה. ת"פ 5206-01-16 **מדינת ישראל נ' אזברגה** (3.6.2018), בו הורשע הנאשם בעבירות של איומים והחזקת סכין ונידון לחודש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. במקרה זה, החזיק הנאשם ברכבו סכין שאורך להבה כ- 6 ס"מ ובהמשך איום על שוטר.

ו. ע"פ 6440-05-15 **מדינת ישראל נ' אפראימוב** (17.7.2016), בו נידון נאשם לחודש מאסר בעבודות שירות בשל כך שבעודו במעצר החזיק בתחתונו סכין.

12. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא אישומים 1,3 נע בין עונש מאסר קצר שניתן לשאת בו בדרך של עבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל. מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא אישום 2 דומה.

קביעת עונשו של הנאשם

13. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחמי הענישה. לא נטען דבר בעניין סיכויי השיקום של הנאשם ואכן לא מצאתי הצדקה לחריגה לקולה ממתחם הענישה. בכל מקרה, אציין כי לא התבקש תסקיר בעניינו של הנאשם ולא הובאו בפני כל נתונים מהם ניתן להסיק כי לנאשם סיכויי שיקום ממשיים המצדיקים נקיטת הליכי שיקום בעניינו. כאמור, אף הסיבות שהביאו לקרות האירוע נותרו עלומות והנאשם לא טען בנושא דבר.

14. לצורך קביעת עונש של הנאשם הבאתי בחשבון לקולה האתהודאטואשר ביטאה חרטה וכן חסכה את עדות המתלוננים וזמן שיפוטי. הבאתי עוד בחשבון את גילו המבוגר יחסית ומצבו הרפואי הנטען ונסיבותיו האישיות, כפי שהציגן הסניגור. נתתי גם דעתי לעובדה כי הנאשם שהה עד כה במעצר בתנאים קשים. לחומרה הבאתי בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעות רבות ובעיקר בעבירות סמים. עם זאת, נתתי דעתי לכך שעונש המאסר האחרון שהוטל עליו היה לפני כעשרים וחמש שנים.

15. סיכומו של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר החל מיום מעצרו - 19.1.2020

ב. מאסר על תנאי למשך שלושה חודשים והתנאי הוא שלא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה או כל עבירת אלימות כלפי גופו של אדם.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, ג' סיוון תש"פ, 26 מאי 2020, בהעדר הצדדים.